

Draga braćo i sestre u vjeri Kristovoj okupljeni na ovom misnom slavlju!

Častimo svetog Nikolu Tavelića koji je sa još trojicom svoje subraće, Deodatom, Petrom i Stjepanom, podnio mučeničku smrt u Jeruzalemu 1391. godine. Proglašeni su svetima 1970. godine i sveti Nikola Tavelić postao je prvi proglašeni svetac iz našega naroda, na ponos svom rodnom gradu Šibeniku.

Davna vremena pred više od 600 godina. Strani svijet druge vjere, a opet Isusova domovina, Jeruzalem, mjesto Kristove muke i uskrsnuća. Krenuo je Nikola s drugovima na sveta mjesta Isusove domovine nošen **revnošću za širenje vjere**. Možemo li mi danas uopće pojmiti koji je to morao biti žar, odlučnost, snaga volje i uvjerenja navijestiti Krista onima koji ga ne poznaju? Usprkos opasnosti, usprkos nerazumijevanju, ali vođeni odlučnim naumom **navijestiti Krista** – ne silom i mačem, nego riječju navještaja i životnim svjedočenjem. Taj žar za širenjem vjere u Krista okitili su palmom mučeništva. Dali su život za Krista i zato ih i danas slavimo.

Nikada neće prestati pitanja: *Koliko je to bilo razborito?* Da li je to bio **prozelitizam**, nametljivo, nasrtljivo, fanatično nametanje vjere onima koji vjeruju drugačije? Netko to može i tako shvatiti ako današnjim kategorijama prosuđuje vrijeme pred šest i pol stoljeća.

Tavelić i drugovi bili su prije svega nošeni žarom naviještanja Krista i željom pod svaku cijenu postići spasenje svoje duše. Za to su bili spremni svladati sve protivštine života. Protivštine života – to su sve moguće prepreke, napasti, ovozemnost, protivljenja Kristu, sve ono što bi ih od Krista moglo udaljiti.

Mi danas molimo Tavelića da svojim zagovorom nama pomogne svladati te iste protivštine života i ostvariti Nebo, stići jedinome pravome Životu, zauvijek.

Knjiga Mudrosti, prvo čitanje, govori o **dvije stvarnosti, dvije obale: jednoj prividnoj**, kratkotrajnoj, mučnoj, ispunjenoj kušnjama. Govori i **drugoj stvarnosti**, onoj pravoj, **vječnoj** – a na prvi mah nedohvatljivoj jer je s druge strane naše sadašnje realnosti. Na toj drugoj strani obale: mir, dobra velika, oni koji prijeđoše dostojni su Božje blizine, biti s Bogom, spoznat će istinu, ako budu vjerni bit će u ljubavi s njim. U svemu, kako kliče psalmista: *pomoć je naša u Imenu Gospodnjem!*

Taj prijelaz ostvaren po mučeništvu, darovanom životu za Krista, može biti donekle razumljivo i prihvaćeno samo zato što: **Bog ni svoga Sina nije poštedio nego ga je za sve nas predao!** To je najveći dokaz Božje ljubavi za nas. Ljubim onoliko koliko sam se spreman za drugoga darovati, žrtvovati, sebe odreći, svoje vrijeme pokloniti, za drugoga živjeti i umirati. Na to poziva i to pokazuje žrtva Sina Božjega. Zbog toga nas ništa ne može rastaviti od ljubavi Kristove. Božja ljubav s križa sve pobjeđuje. **Zato i iz groba ustaje jer su pobijeđeni:** grijeh, mržnja, indiferentnost, laž, oholost, zavist, srditost, odustajanje, lijenost, svaka sebičnost i neposluh.

U evanđelju čuli smo Isusov poziv: Hoće li tko za mnom? Ako hoće za mnom, mojim stopama, mojim načinom, mora se odreći sebe. Ne može sebe imati u prvom planu. U prvom planu može biti samo Krist, Bog, život vječni, spasenje duše moje i one kojima me Bog šalje. To podrazumijeva: danomice nositi svoj križ, izgubiti život da bi ga zauvijek dobio! Suprotno tome, zatajiti, odreći se toga, željeti sve dobiti sada a izgubiti vječnu stvarnost – ne koristi ništa.

To je sveti Nikola Tavelić razumio, prihvatio i živio radikalno, do kraj. Nikada toga nećemo do kraja biti svjesni. Ili bolje rečeno, u tome shvaćanju nam je rasti cijeloga života. Sveti mučenici, Tavelić i drugovi, u čijim se životima oslikava svjedočenje vjere, pomažu nam razumjeti. Njihov želja naviještanja Kristova evanđelja i spremnost za to umrijeti ostaju kamen spoticanja, ostaju izazov i pitanje nama danas: **Što je njima davalo tu snagu?**

Prije svega duboka želja postati svet, doseći Nebo, doći Bogu zauvijek. Potom želja navijestiti onima koji Krista ne poznaju istinu evanđelja i Božje ljubavi za čovjeka. Nisu ljubili života svoga sve do smrti. Pomoć i oslonac imali su u Imenu Gospodnjem, nošeni snagom vjere. Živjeli su za Raspetog i Uskrslog Gospodina. Za malo muke, kaže pismo, dobili su dobra velika.

Okrenimo pogled prema sebi, na ovo naše današnje vrijeme, što nam kao vjernicima nedostaje? Da se razumijemo, nismo svi pozvani na mučeništvo, ali smo svi pozvani na svetost. Nebo nam je cilj životne navigacije. Što činimo da bismo život vječni baštinili?

Molimo se, živimo sakramentalnim životom, trudimo se biti dobri prema drugima, zavjetovani smo kao narod: **Hrvatska katolička obitelj dnevno mli i ide nedjeljom na svetu misu.** Čuvamo tradiciju, pokušavamo se čuvati grijeha. Da li je to sve? Da li to ispunja Kristov poziv: **Podi za mnom?!**

Što bi nam sveti Tavelić rekao danas da se prošeta svojim Šibenikom nakon 631 godine? Govori on to svojim svjedočenjem vjere i mučeništvom:

Probudite u sebi želju: postati svet, doseći Nebo, doći Bogu zauvijek. I hranite je svakodnevnom molitvom, žrtvom, opredjeljenjem koje odbija protivne stavove. Potom, ne odustanite svjedočiti i naviještati živoga Krista svojim životom. Budite odraz ljubavi Božje za čovjeka u svakom dobrom djelu i nesebičnom darivanju. Ne ljubite svoga života na zemlji da bi mu pretpostavili vječni, jer onad sve možete izgubiti. Pomoć i oslonac imali uvijek u Imenu Gospodnjem, nošeni snagom vjere. Živjeli za Raspetog i Uskrslog Gospodina. Za malo muke, kaže pismo, dobiti dobra velika.

Sv. Nikola Tavelić bio je spreman za svoju vjeru umrijeti, ne nasilno prisiljavajući druge da vjeruju što i on, nego svjedočeci, naviještajući. Želio je da po njemu Krista upoznaju i za to je bio spreman umrijeti.

Sv. Nikola Taveliću isprosi nam od Boga **hrabrost naviještanja Krista** danas, isprosi nam od Boga milost da **vjerodostojnije živimo svoju vjeru** i budemo drugima znak koji upućuje na Boga i spremnost da svjedočimo i po cijenu žrtve. Amen.